

TAK TROCHU JINÉ POHÁDKY

PRÁCE 6. TŘÍDY
2012–2013

Klasické pohádky v moderním provedení
s vlastními ilustracemi

TŘI POPELÁŘSKÉ PYTLÍČKY PRO POPELÁŘE

Za devatero smetišti a devatero skládkami žil byl jeden popelář, který měl tři krysy, které mu rozkazovaly. A ten popelář je musel poslouchat. Jednou se ty tři krysy rozhodly, že půjdou na krysí a myší bál.

A tak si řekly: „Necháme toho popeláře doma a nějak ho zabavíme.“

Rozházely mu čipsy po celém smetišti a řekly mu, ať všechny posbírá do jediného čipsu, a že se do půlnoci vrátí. A popelář sbíral a sbíral. Najednou se předním objevil duch skládky.

Popelář se zastavil. Duch mu dal tři popelářské pytle a pak se vypařil.

„Co já s tím asi budu dělat?“ Popelář se chvíli zamyslel a pak mu to cvaklo! Otevřel jeden. Slupka od banánu! A co já s tím mám asi tak dělat? Chvilku se rozmýšlel, ale pak už utíkal na krysí a myší bál. Dal si slupku na hlavu a zašpinil se sazemi.

Na myším a krysím bále bylo plno myších a krysích džentlmenů a krasavic. Po hodině vystoupila jedna krásná myšice a všichni džentlmeni jí tancovali a ona si měla vybrat toho pravého.

Když měl jít na řadu popelář, hezky si zatancovali, a když zazněla půlnoc, popelář rychle utíkal. Ztratil ale tu slupku od banánu.

Krysy mu vynadaly, ale celá skládka voněla po čipsech. Ta hezká myška procestovala snad všechny skládky, až došla k poslední a ptala se, jestli náhodou neztratili slupku od banánu. Krysy zavolaly popeláře. „Ano, to je moje!“ Oba se na sebe hezky podívali. Popelář otevřel druhý pytlík a v něm bylo krásné auto, oba do něj skočili.

A jeli daleko, daleko. Když dorazili na krásnou louku, popelář otevřel třetí pytlík a najednou před nimi stál nádherný dům.

A v něm žili až do smrti.

Jirka Bicek

O třech malých žirafách

Žily byly ve vysokém panelovém domě na Praze 6 společně s maminkou tři malé žirafy: Žofka, Pepka a Bětka. Jednoho dne jim maminka povídá: „Už jste dost velké na to, abyste si našly vlastní domečky, tady nám začíná být dost těsno.“ Žirafy byly smutné, ale maminka má vždycky pravdu. Sbalily si kufry a vydaly se na cestu.

Žofka si našla malinkatý domeček, takže se jí do něj nevešla hlava. Střechu musela sundat a do stropu bylo udělat díru.

Pepčin domeček byl naopak hodně vysoký, ale hodně úzký. A vzhledem k tomu, že během Vánoc Pepka přibrala asi 20 kg, jak se cpana maminčiným cukrovím, v domečku se nemohla už skoro ani otočit.

Nejhezčí, nejvyšší a neprostornější domeček měla Bětka, takže ji často navštěvovaly i její dvě sestry.

A pak se to stalo. Přišla veliká letní bouřka, déšť a kroupy. „Co si jen počnu?“ naříkala Žofka celá mokrá a raději z domečku rychle utekla ke své sestře. Když se pak po dešti chtěla do domečku vrátit, nebylo už kam. Vzala jí ho velká voda. Podobně na tom byla i Pepka. Jak byla tlustá, tak uvízla v kuchyni a nemohla se hnout z místa. Naštěstí měla u sebe telefon, a tak zavolala Bětce, ta přijela s vypůjčeným bagrem a z domečku zbyla jen hromada kamení. A tak i Pepka našla nový domov u své sestry.

Po čase se Žofka s Pepkou začaly poohlížet po nových domech. A měly veliké štěstí. Našly je totiž kousek od domu své sestry. A tak si byly všechny tři pořád nablízku. Nezapomněli samozřejmě ani na svou maminku, kterou často navštěvovaly, stejně jako ona je. A tak žily šťastně bez potop v domě a nehod v kuchyni až do smrti.

KONEC

Nicola Siviglia

O Prachovce

Bylo nebylo, ale já myslím, že bylo, jedno město, v kterém stála spousta paneláků a domů.

V jednom z těch domů bydlel pán s paní a ti měli jednu dceru Anetku, ale po porodu umřela maminka náhlou smrtí. Její tatínek si našel jinou paní a ta měla dvě dcery Lucii a Petru.

Anetku využívaly jako služku, a tak byla celá od prachu. Protože se maceše špatně vyslovovalo Anetka, začala jí říkat Prachovko.

Jednoho dne vyhlášovali ve velkém domě, že se bude konat karneval na počest pekařova syna Tomáše. Kdo přijde v tom nejhezčím kostýmu, dostane Tomáše za muže. Macecha začala poletovat po domě a hledat kostýmy. Po celodenním hledání nic nenašla, tak řekla Prachovce, aby jim něco ušila. Na rozkaz macechy musela Prachovka šít dnem i nocí, aby stihla Lucii a Petře ušít co nejhezčí karnevalové kostýmy.

Druhý den si Lucie a Petra na sebe vyzkoušely kostýmy, které jim ušila Prachovka. Večer šly na karneval do velkého domu. Macecha je šla vyprovodit. Prachovka chtěla jít se sestřičkami se také pobavit, ale macecha se na ni jen ušklíbla a řekla, že nikam nepůjde, že musí vytrít celý dům. Anetka byla celá smutná, a tak když odjela macecha se sestrami na karneval autobusem, pustila se do práce, aby měla vše brzy hotovo. Dům byl veliký a sama by ho vytírala celou noc. Najednou se objevily myšky vytíralky a začaly svými ocásky Anetce pomáhat s vytíráním podlahy. Za chvíli se leskla jako led a bylo hotovo.

V tu chvíli za ní přišel největší myšák a řekl jí, ať si jde zatrsat na karneval. Jenže Anetka neměla na sebe žádný kostým. V tu ránu, kde se vzal, tu se vzal, před ní ležel kostým nejkrásnější myšky na světě. Anetka se zamyslela a povídá: „To od vás nemohu přijmout a stejně mě macecha pozná a dá mi domácí vězení.“ Myšák jí zašeptal do ucha: „Celý rok jsi nám nosila drobečky, ale pamatuj, musíš se vrátit před půlnocí. My jsme ti za to dali tento krásný kostým myšky. Oblíkní se a venku tě čeká Ferrari, tak se měj dobře.“ Prachovka se pousmála, začala se převlékat. Když byla převlečená a zamaskovaná, vyběhla ven, nastoupila do Ferrari a odjela do velkého domu.

Jakmile tam dorazila a vešla do domu, uviděla pekařova syna Tomáše. Tomáš seděl na pohovce před velkým akváriem s rybičkami a okolo něho poletovala spousta dívek. Anetka uviděla Petru a Lucii. Vzpomněla si na macechu, kde asi je.

Anetka se začala bavit, vtom ho uviděla. Tomáš šel k ní. Zeptal se jí na jméno. Anetka se začervenala a nic neříkala, protože se nechtěla prozradit. Najednou se ozvaly hodiny, jak odbíjely tři čtvrtě na dvanáct. Anetka se vytrhla z rukou Tomáše a vyběhla z velkého domu. Při tom spěchu zakopla a spadla jí z ruky rukavička s pařátký. Nechala ji tam a běžela dál k autu. Nasedla a dojela k svému domu. Šla rychle do své komůrky, aby se vysvlékla

z kostýmu. Přijela macecha a Anetka se lekla, když vtrhla do dveří, že ji odhalí.

Vrátíme se k Tomášovi. Tomáš byl velmi smutný, protože se mu Anetka velmi líbila a chtěl ji za ženu. Najednou Tomáše napadlo, že ji bude hledat. Tomáš prohledal celé město, ale neznámá dívka nikde, když se blížil k poslednímu domu a byl zoufalý, že ji nikdy nenajde. Zaklepal na poslední dům a pozdravil, macecha otevřela dveře a zůstala stát jako opařená. Lucie a Petra šly dolů z horního patra. Tomáš se zeptal, jestli si vyzkoušejí myší rukavičku s pařátký. Macecha hned kývla. Tomáš jí podal Lucii, ale ouha, Lucince nebyla. Byla jí moc veliká. Podal jí tedy Petře, ale ouha, Petře také nebyla. Byla jí moc malá. Tomáš se tedy ptal, jestli mají ještě nějakou dceru. Macecha odpověděla ano, ale pořád chce pracovat a nevychází z domu. Tomáš poručil, ať ji přivedou. Macecha tedy zavolala na Prachovku a Anetka přišla. Tomáš jí podal rukavičku a Anetce padla. Tomáš zavolal: „Ty jsi má nevěsta!“ a sestry i macecha měly pusy do kořán.

Tomáš si odvezl Anetku do velkého domu. Tam žili šťastně, narodila se jim spousta nevychovaných dětí, ale měli se navzájem moc rádi a to nejmenší batolátko zazvonilo na úplně malinký zvonec a pohádky je konec...

Mája Kolářová

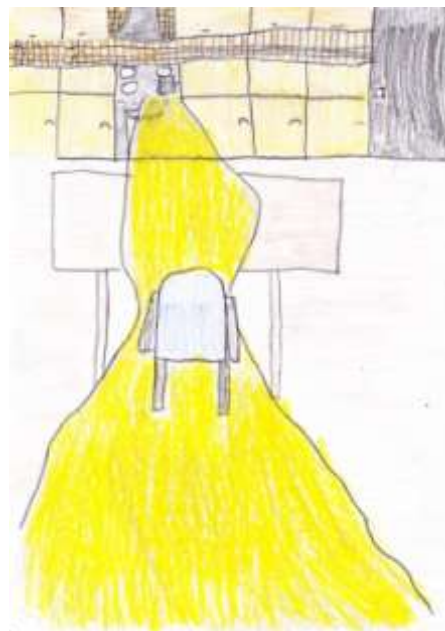

O elektrickém hrnečku

Žila byla jednou jedna bohatá rodina. Maminka, tatínek a jejich dcera Hanka. Rodina žila ve velkém moderním domě s velkou zahradou. Matka jezdila svým automobilem každý den do města nakupovat jahody na kaši. Jednoho dne matka onemocněla a Hanka musela jet do města koupit jahody místo ní.

Když přijela do města, zastavila na místě blízko obchodu, kde se prodávaly jahody. Nakoupila jich dostatek a chystala se k odjezdu. Najednou k ní přišel bezdomovec a poprosil ji, jestli by mu nedala žvýkačku. Hanka vyndala z kapsy celý balíček žvýkaček a podala ho bezdomovci.

Bezdomovec dívce poděkoval, usmál se na ni a povídá: „Když jsi tak hodná, dám ti elektrický hrneček. Ale není to jen tak obyčejný hrneček. Až přijdeš domů, hrneček polož na stůl, zapni do elektriky a řekni ‚Hrnečku, vař!‘ A když budeš chtít, aby přestal, tak řekni ‚Hrnečku, dost!‘“ Bezdomovec dal Hance hrneček a zmizel pod mostem.

Hanka přijela domů a všechno vyprávěla mamince. Vyndala hrneček a chtěla vyzkoušet, jestli ji bezdomovec neoklamal. Položila hrneček na stůl, zapnula do elektriky a řekla: „Hrnečku vař!“ Hrneček začal vařit kaši a byl plný, než bys řekl švec. Když bylo kaše dost, řekla Hanka: „Hrnečku, dost!“ Hrneček v okamžiku přestal vařit. Maminka s dcerou si sedly ke stolu a pochutnávaly si na kaši, která byla dobrá jako mandle.

Další den jela Hanka na trh do města prodat staré šaty. Ve městě strávila celý den až do večera. Matka se jí nemohla dočkat a dostala chuť na kaši. Dala hrneček na stůl, zapnula do elektriky a říká: „Hrnečku, vař!“ Tu se začala hned kaše vařit, a sotva se matka otočila, byl hrneček plný. Než stačila do kuchyně doběhnout pro lžičku, byla kaše až na stole. Ze stolu se kaše dala valila na židli a pak na zem. Matka úplně zapomněla, co má říct, aby hrneček přestal vařit. Přiběhla a hrneček přikryla miskou, ale hrneček spadl na zem a kaše se valila dál. V kuchyni už bylo plno kaše, a tak musela utéct do síně a začala bědovat: „Ach, ta nešťastná holka, co to přinesla!“ Kaše se valila dál přes práh do síně. Matka musela utéct ven. Kaše se valila na náves i přes silnici. Konečně se vrátila domů Hanka. Když viděla, co se děje, zakřičela: „Hrnečku, dost!“ Kaše sice přestala přibývat, ale už bylo pozdě. Když jeli lidé večer z práce domů, nemohli se dostat na konec města. Na druhou stranu se museli prokousat.

Adam Hermann

Červená punčoška

Byla jednou jedna holčička. Ráda nosila červené punčošky, a proto jí všichni říkali „Červená punčoška“. Jednoho dne se Červená punčoška rozhodla, že zavolá babičce, jestli s něčím nepotřebuje pomoci. Babička prý vše zvládla, ale Červená punčoška dlouho babičku neviděla, tak se rozhodla, že se za ní pojede podívat. Babička byla moc ráda. Tak si Červená punčoška sbalila do báglu noviny a časopisy (aby babička měla co číst), vitamíny, čaj s příchutí bylinek a jablečný závin.

Červená punčoška bydlela kousek od vlakového nádraží, tak šla na vlak. Když došla na nádraží, podívala se, kdy to jede k babičce. Koukla se na hodinky a zjistila, že za 10 minut by měl přijet. Sedla si na lavičku a čekala.

Najednou uslyšela v dálce houkat vlak. Když přijel na nádraží, otevřely se dveře a Červená punčoška nastoupila.

Za 25 minut vystoupila na zastávce poblíž paneláku, kde bydlela její babička. Celou cestu od vlaku se jí zdálo, že ji někdo pronásleduje. Zazvonila na zvonek se jménem své babičky.

Babička jí zvonkem otevřela a Červená punčoška šla dál. Když přišla nahoru k babiččinu bytu, vstoupila dovnitř. Šla za babičkou do pokoje. Jakmile vstoupila, řekla: „Ahoj babičko, tady jsem ti přinesla noviny a časopisy, vitamíny, čaj s příchutí bylinek a jablečný závin.“ Ale Červená punčoška se nestačí

divit, místo babičky v posteli ležel medvěd.

Červená punčoška se ptá babičky: „Babičko, proč jsi tak veliká?“

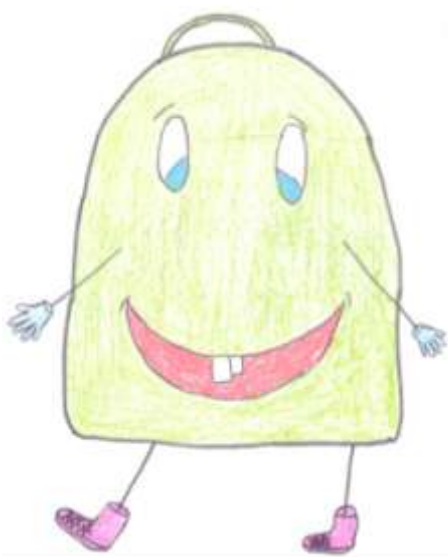
„To víš, vždyť já pořád rostu.“

„A babičko, proč máš tak veliké uši?“

„To abych tě lépe slyšela,“ smál se medvěd.

„A babičko, proč máš tak veliké zuby?“

„To abych tě mohl sežrat,“ řekl medvěd. Naštěstí to slyšel babiččin soused, rychle přiběhl a na posteli uviděl ležet velkého medvěda s nafouklým břichem, ale babička s Červenou punčoškou nikde. Vzal nůž, rozřízl mu břicho a z něj vylezla babička s Červenou punčoškou. A teď už byly babička s Červenou punčoškou zachráněny.

Sabča Dobešová

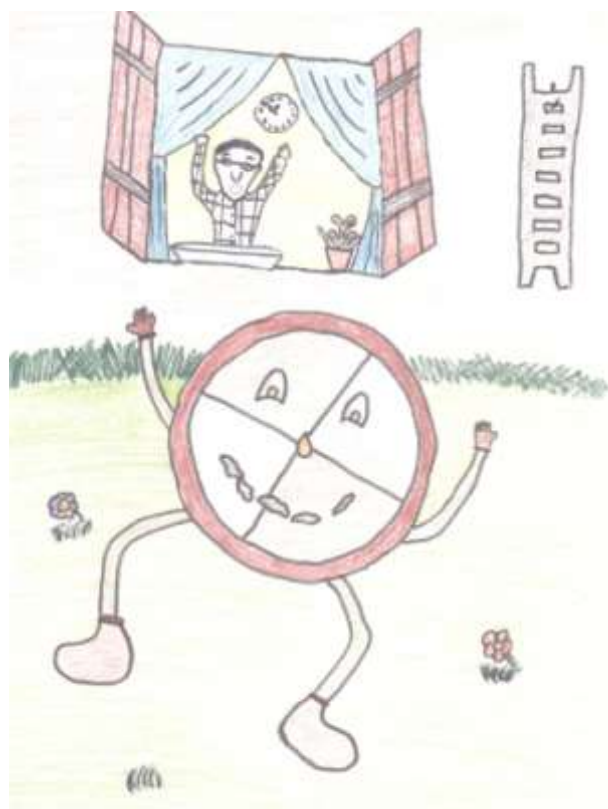
O tvarohovém koláčku

Za malebným městečkem bydleli babička s dědečkem. „Babičko, upeč mi koláček,“ poprosil jeden den dědeček. Babička se usmála. „Tak dobře.“ Babička udělala těsto na koláč. Rozdělala těsto na pekáč, na koláč dala tvaroh a vložila pekáč do trouby. Za 45 minut byl koláč hotový. Babička ho přendala na táč a dala na okno vychladnout. Jak tak koláček chladnul, přestalo ho bavit tam jen tak ležet. Zvedl se, skutálel se z okna na zem a už jel po zahrádce k cestě.

Tak si jel po silnici podél lesa a zpíval si svou písničku: „Já koláček, koláček, 45 minut pečený. Já babičce utekl, já dědečkovi utekl.“ Když vtom se před ním objevil pes. „Ty ale voníš koláčku! Já tě asi sním!“ A vtom koláček spustil písničku: „Já koláček, koláček, 45 minut pečený. Já babičce utekl, já dědečkovi utekl a tobě, pse, taky uteču!“

Rychle se odkutálel kolem psa, který si toho málem nevšiml. Kutálel se dál po silnici a pak odbočil na lesní cestu.

Tu najednou před ním medvěd. „Mmm, koláčku, ty ale voníš. Asi tě sním!“ a koláček spustil svou písničku: „Já koláček, koláček, 45 minut pečený. Já babičce utekl, já dědečkovi utekl, já psovi utekl a tobě, medvěde, taky uteču!“ a začal medvědovi ujíždět. Když už medvěda za sebou neviděl, zpomalil. Koláček si začal zpívat svou písničku.

Po nějakém kusu cesty mu do cesty z křoví skočila liška. Liška ale byla chytřejší než ostatní zvířata. „Á, koláčku, co si to zpíváš za tak hezkou písničku?“ „Tak já ti ji zazpívám.“ A spustil: „Já koláček, koláček, 45 minut pečený. Já babičce utekl, já dědečkovi utekl, já psovi utekl, já medvědovi utekl a tobě, liško, taky uteču!“ Ale liška ho zarazila. „Koláčku, neslyšela sem ji. To víš, už nejsem nejmladší. Pojď, sedni mi na nos a zazpívej mi ji znovu.“ A hloupý koláček si sedl na liščin nos a začal zpívat svou písničku. Liška ho ale při první příležitosti snědla. Jen drobečky na cestě po něm zbyly.

KONEC.

Míša Kuderová

O červené Karkulce v 21. století

Byla jednou jedna moc bohatá holka a ta se jmenovala Karkulka. Říkali jí červená Karkulka, protože nosila červené oblečení.

Jednou jí babička poslala SMS, aby jí Karkulka koupila léky a přinesla nákup.

Karkulka zavolala svého řidiče, sedla do Rolls Royce a jeli nejdřív do lékárny a potom do supermarketu.

Všechno sehnali a jeli za babičkou do vily za lesem.

Mezitím babičku sežral vlkodlak a lehl si místo ní do postele.

Když Karkulka uviděla babičku, zdálo se jí na ní něco divného, a tak se ptala:

„Proč máš tak chlupatý obličej? Proč máš tak obrovské drápy? Proč máš tak žluté zuby? A proč vypadáš jako vlkodlak?“

Vlkodlak zařval: „Protože já jsem vlkodlak a sežral jsem tvoji babičku!“

Venku slyšel řidič, jak uvnitř někdo řve. Vzal nůž. Rozrazil dveře. Vlétl dovnitř a praštil vlkodlaka.

Zeptal se karkulky, kde je babička. Karkulka brečela, že jí ten vlkodlak babičku sežral. Řidič vzal nůž a vlkodlakovi rozpáral břicho. Vyndal z něho babičku, která byla šťastná. Děkovala za nákup a za léky a šla radši spát.

Řidič a Karkulka šli k řece, nacpali do vlka bláto a kameny a hodili ho do vody.

Když se ho zbavili, jeli domů ke Karkulce, kde to všechno pověděli mamince a tátovi. Karkulka řidičovi poděkovala, a protože byla strašně unavená, dala si večeři a šla spát.

KONEC!

Honza Dunka

O kamenné Růžence

Za sedmero horami bylo jedno Kamenné království a tam žila kamenná Růženka. Za kopcem bylo druhé království, které se jmenovalo Bojové království, a tam žil princ Jaromír. Ten se jednoho dne vydal do světa, chodil od města k městu a ptal se lidí, kde může najít kamennou Růženku. Jednoho dne šel po náměstí a najednou mu přišel pohled z království, ve kterém se psalo: „Princi, už vím, kde je princezna. Jedna babička nám to přišla říct do našeho království. Tak se měj hezky a opatruj se.“ Tak princ šel dál a na vrcholku kopce viděl věž a vydal se k ní. Takto putoval princ dva dny, až najednou byl u Kamenného království úplně vyčerpaný.

„Kdo jsi?“ zeptal se strážce a princ říká: „Já jsem princ z dalekého Bojového království.“

„Ty a princ?“

Princ Jaromír říká: „Můžu mluvit s králem?“

„Tak pojd', my tě tam zavedeme.“

Jdou a potkají krále na chodbě hradu a strážní říkají: „Tohle dítě chce s Vámi mluvit!“

Král se ptá: „Princi, co ode mě chceš?“

„Ruku vaší princezny,“ ale král se zasměje: „Tak dobře, ale musíš splnit 3 úkoly!“ Princ souhlasí.

1. úkol: Posekat trávu v celém našem království na stejnou výšku.

Tak jde sekat a seká a pořád seká. K večeru přijde král a říká: „Tak co, už to máš?“ Princ říká: „Ano, pane králi.“

„První úkol jsi splnil.“

2. úkol: Vydrhnout celé království rejžákem.

Tak začal drhnout a docela mu to šlo. Král byl spokojen a podlaha byla vydrhnutá, že pan král se v té podlaze viděl.

3. úkol: Po celém království ostříhat všechny keře.

Princ Jaromír stříhá a král na něj dohlíží. Král je opět spokojen s vykonáním třetího a posledního úkolu.

Všechny úkoly splnil, ale je v tom jeden háček. Princezna už celé dlouhé roky spí. Princ králi řekl, že princeznu probudí.

Princ Jaromír šel do kamenné zahrady, kde princezna dlouhé roky spala. Princeznu políbil a v tom okamžiku se princezna probudila.

Král po probuzení kamenné Růženky dal princovi princeznu za ženu. Jestli neumřeli, tak žijí dodnes spokojeně.

Honza Lochmann

Popelka trochu jinak

Žila byla jednou jedna holka a jmenovala se Sofie. Bydlela se svým otcem v Omelnicích, nedaleko Kaplice. Sofie se dostala na vysněnou střední školu v Praze. Taťka jí zařídil ubytování u bohaté paní Fiony, protože škola je daleko od domova.

Když Sofie přijela už v sobotu, aby se seznámila a ubytovala, zjistila, že paní Fiona i její dvě dcery Grizelda a Uršula jsou hrozně protivné.

Hned jak Sofie přišla ze školy, musela uklízet a u toho jí neustále rozkazyvaly a poroučely jí. Sofii to vadilo, ale co se dalo dělat. Večer jako vždy otevřela notebook, aby si popovídala na Facebooku se svými novými kamarádkami.

Druhý den potkala ve škole jednoho moc hezkého chlapce. Na Facebooku zjistila, jak se jmenuje. Jmenoval se Matyáš Rožmberk. Psali si každíčkový večer a povídali si přes webkameru, až se Matyáš zeptal, jestli se Sofie nepřijde podívat na jeho zápas v NHL. Řekla, že ANO, ale musí se nenápadně dostat z Fionina domu. Uklízečka jí proto pomohla a Sofie byla nadšená z Matyáše, jak umí hrát hezky hokej i z jeho spoluhráče Jardy Jágra.

Zanedlouho se konal školní ples. Sofie opět utekla večer oknem. Ples si s Matyášem užívali, ale najednou někdo zavolal: „Princi, pozor!” Byli to Matyášovi bodyguardi. Ze stropu padal velký lustr a Matyáš se jen tak tak uhnul. Sofie se zeptala Matyáše: „Tak kdo je ten princ?” „...to jsem já,” odpověděl provinile Matyáš. Sofii to udivilo, ale i naštvalo, a proto z plesu utekla. Jak běžela, ztratila na schodech poukázku do H@M.

Za pár dní se Sofie s Matyášem udobřili a za pár let se konala veliká svatební hostina prince Matyáše Rožmberka a budoucí princezny Sofie.

A co poukázka do H@M? Sofie a Matyáš si za ni koupili plno nového oblečení pro svoje budoucí děti. ŽILI ŠTASTNĚ AŽ DO SMRTI.

Natálie Hůrková

O prachaté Růžence

Kdysi dávno se narodila jedna prachatá princezna a ta nesla jméno Růženka. Když měla šesté narozeniny, přišly k ní tři kamarádky. Dvě kamarádky jí popřály hodně štěstí, ale ta třetí jí popřála hodně smutku a smůly a předpověděla jí, že až bude mít občanku, píchne se o špičatý konec a usne. Pan král a paní královna se báli a najali Růžence bodyguarda a osobní ochranku.

Rodiče zakázali všechny pichlavé věci, ale zapomněli na pero, kterým Růženka psala úkoly. Jednoho dne přijeli princové a princezny z jiných zámků na celý týden. Oslavili spolu patnácté narozeniny. Růženka dostala nové auto. Růženka byla šťastná, ale rodiče moc ne, protože měla přijít chvíle, kdy se jejich dcera píchne.

A ta chvíle nastala. Růženka psala domácí úkol a mezitím se píchla o pero. Usnula navždy. Celý zámek a i její pokojíček zarostl růžemi. Naštěstí u Růženky spal i princ Kryštof, který byl tak nebojácný, že protrhal se motorovkou až k Růžence. Pak ji políbil a Růženka se probudila.

Jestli neumřeli, tak žijí dodnes.

Matěj Toman

Zablácená chaloupka

Byla jednou jedna pálka a lízátko. Za maminku a tatínka měly koště a hrnec. Jednoho dne šel hrnec do lesa kácet stromy a pálka s lízátkem mu měly donést oběd. Když byly lízátko s pálkou v lese, narazily na bonbony. Začaly si je sbírat do batohu, ale cestou, když sbíraly bonbony, už se začalo stmívat a pálka měla pocit, že se ztratily, a řekla lízátku, aby vylezlo na stožár a rozhlédlo se kolem.

Ale lízátko nevidělo nic kromě malého světýlka v dálce. A tak se šly podívat. Když tam došly, stála tam chaloupka z bahna a trávy, ve které bydlela zlá a stará peřina, která je pozvala dál. Lízátko a pálka šly dovnitř a stará peřina jim dala večeři.

Když se najedly, peřina zavřela lízátko do koupelny a pálka musela uklízet po skunkovi. Když peřina vykrmila lízátko, aby bylo dost tlusté, řekla mu: „Sedni si na pekáč, abych si tě mohla upéct.“

Ale lízátko nevědělo, jak se to dělá, tak poprosilo peřinu, aby mu to ukázala.

Ale jen peřina sedla na pekáč, lízátko s pálkou ji strčily do pece a šly lesem za koštětem a hrncem, které nakonec našly.

Konec.

Natálka Sobotková

O Uhlíčkově

Byla jednou jedna dívka, které říkali Uhlíček. Její maminka měla nevyléčitelnou nemoc, které podlehla. Tatínek si našel jinou paní, která měla ráda pouze svoje dcery a Uhlíčka odstrkovala. Každý den musela tvrdě pracovat. Neměla žádné kamarády. Pouze pejska – Ťapku –, sovičku – Rozárku – a koníka – Juráška.

Když Uhlíček utírala schody, slyšela zvonek. Chtěla jít otevřít, ale její sestry ji předběhly. Tak se vrátila zpátky. Zaslechla, že se bude konat ples a princ Jelimán si zatančí s princeznami a jednu si nakonec vybere a bude s ní celý večer. To byl Uhlíčkův sen. Najít si prince a žít ve Škebli. Ale brzo pochopila, že se jí to nestane.

Macecha nařídila otci, ať jde koupit sestřám látku na šaty. Když prodáváče podával peníze, tak se mu do kapsy skutálely dva zlaté oříšky. Ale on si toho nevšiml. Zandal peněženku do kapsy od kabátu, vzal tašku a vydal se domů. Když přišel, Macecha Uhlíčkově přikázala, ať ušije dvě nejkrásnější chobotnice pro její krásné dcery! Uhlíček si vzala látku a potřebné věci a šla to udělat. Když skončila, pověsila je na ramínko a dala do skříně. Měla velký hlad, protože ještě nic nejedla. Šla tedy dolů do kuchyně pro suchý chléb. Cestou ji ale zastavil otec a dal jí dva zlaté oříšky, které našel. Uhlíček poděkovala a šla dál do kuchyně. Vzala chléb a začala si pomalinku odtrhávat kůrku. Když snědla první sousto, přiletěli k ní ptáčci. Byla hodná, a tak jim taky dávala kousičky chleba.

Jakmile dojedli, vzpomněla si na zlaté oříšky. Vytáhla je z malé kapsičky od zástěry, vzala kámen a ťukala do něj. A co neviděla. Krásné krajkové šaty. Padly jí do oka. A v tu chvíli si uvědomila, že dneska večer je ten ples. Rozloučila se s ptáčky a utíkala se šaty do pokoje. Když si je pověsila do skříně, do pokoje vešla Macecha. V ruce měla roztrhané šaty, které Uhlíček sama ušila. Začala na ni křičet, proč je roztrhla a že už mají zavřený obchod s látkami. Šla k její skříně a otevřela ji. Když viděla ty šaty, vzala si je a vzala si ještě jedny. A odešla se slovy: „Mně nebudeš lhát!“ Hned se rozběhla a začala se s nimi rozloučit a přát jim šťastnou cestu do Škeble. Ale to by nebyla macecha, kdyby jí nedala žádné úkoly. Měla vysát verandu, vytrídít mák s hrachem a umýt okna. Když odjeli v kočáru do Škeble, šla umýt okna. Potom přiletěli malí ptáčci a pomohli jí udělat ostatní úkoly. Už byla hotová, šla si sednout ke studničce. Usadila se, Ťapka, Rozárka a Jurášek jí říkali, že má ještě jeden zlatý oříšek, ať ho rozlouskne!

Opatrně ho rozlouskla a uviděla krásné, zářivé a bílé šaty. Zvírátko jí říkala, ať si je obleče a jde na ten ples. Na nic nečekala a šla se vysprchovat a obléct si je. Už byla hotová, vyšla před chaloupku a uviděla kočár. Nevěděla, kde se objevil, ale tušila, že pojedou do Škeble. Přijela před Škebli, vyšla pár schodů a otevřela velké dveře sálu. Všichni se na ni otočili. A říkali si, kdo to je a takové věci. Princ Jelimán šel k ní a vyzval ji k tanci. A později si ji vybral a byl s ní celý večer. Uhlíček si později všimla hodin, že už bude pomalu

půlnoc. Na nic nečekala a rozeběhla se ke kočáru! Když přijela domů, rychle ze sebe shodila šaty a všimla si, že jí chybí bota. Umazala se uhlím a šla spát.

Druhý den, když se probudila, slyšela zvonek! Šla si sednout na schody a poslouchala. Zaslechla, že princ Jelimán hledá princeznu, která tam ztratila botu. Nejprve si ji vyzkoušela starší sestra, ale jí nebyla, protože měla moc velký nárt. Potom přišla na řadu mladší sestra. Ta měla zase moc velké prsty. Uhlíček si strašně moc chtěla vyzkoušet tu botu, tak se rozeběhla a spadla ze schodů! Princ k ní přišel a sundal jí ponožku a nandal jí botu. Pasovala. Princ Jelimán byl šťastný, že našel svoji princeznu, a vzal ji do náruče a odjel s ní na fialovém hrochovi do Škeble. Zazvonil zvonec a pohádka byla žvanec!

Nikola Němcová

O cukrovinkové chaloupce

Žila byla jedna rodinka. Maminka každý den vařila a tatínek chodil do lesa pro dříví. Také s sebou bral děti, chodili tam sbírat borůvky a jahody.

Z ničeho nic se tatínkovi děti ztratily a nevěděly, co mají dělat, a tak velký Jenda vylezl na strom a zahlédl semafor. Vydaly se za ním, a co neviděly, před nimi stálo terénní auto. Posadily se do něho, velký Jenda za volant a malá Máňa vedle.

Poté zahlédli cukrovinkové království, dojeli k němu a vyšplhali se až na tu nejvyšší věž cukrovinkového království. A co se nestalo, zahlédl je Krakonoš a ptal se, kdo tam. Malá Máňa odpověděla: „To nic, to jenom větříček.“

Krakonoš se znova zeptal, kdo tam, a malá Máňa odpověděla stejně. Krakonoš vylezl ven a viděl tam děti, a tak si je chytil a dal do věže, kde je vykrmoval. Když se mu zdálo, že jsou už dost vykrmení, řekl jim, ať se posadí na super velké lízátko.

Malá Máňa řekla Krakonošovi, že neví, jak si má na to super velké lízátko sednout, a tak Krakonoš řekl, že jim to názorně předvede. To ale nevěděl, jaký mají malá Máňa a velký Jenda plán. Krakonoš se posadil na super velké lízátko a velký Jenda ho vzal i se super velkým lízátkem a hodil ho do kotle, který malá Máňa otevřela.

Když se dětem podařilo dostat ven z cukrovinkového království, nasedly do svého terénního auta a jely směrem domů. Cestou potkaly tatínka, jak jde z lesa. Zastavily, tatínek nastoupil do auta a jely domů za maminkou. Tam na ně čekal jahodový koláč.

KONEC!

Adéla Leštinová

O moderní chaloupce

Byl jednou jeden chudý dřevorubec a měl dvě děti – Jeníčka a Mařenku. Jednou jim maminka umřela a otec si přivedl zlou macechu.

Jednoho dne mu poručila, aby děti zavedl do lesa a tam je nechal. Hned je vzal, že jdou sbírat do lesa ostružiny, a děti souhlasily. Otec je zavedl na mýtinu v lese a děti se daly do sbírání a otec potichu odešel.

Děti zatím naplnily džbánky a čekaly a čekaly, a když už byl večer, rozhodly se tatínka hledat. Když ho hledaly asi tři hodiny, řekly si, že zabloudily. Jeníček se rozhodl, že vyleze na stožár a podívá se, jestli uvidí nějakou chaloupku. Když slezl, řekl, že mají jít na sever. U stromu ležela stará kola, a tak se rozjely za chaloupkou.

Když byly skoro u chaloupky, všimly si, že je celá moderní. Měla diamantové dveře, rubínová okna, elektrickou bránu, místo střechy dortičky a další moderní věci. Zazvonily na zvonek a z okna vykoukla stará paní. Jeníček a Mařenka se zeptali, jestli by se mohli ohřát u krbu. Stará paní řekla: „No, jen pojdte, děti, mám tu plazmovou televizi a xbox 360.“ Tak honem utíkali do domečku a paní řekla: „Jen pojdte dál,“ otevřela dveře a pustila je dovnitř.

Jeníček se ptal, kde je tu plazmová televize a xbox 360. Řekla, že ve sklepě, a Jeníček a Mařenka tam nakoukli a šup, ježibaba je tam strčila a zamkla dveře a krmila je dobrotami.

Jednou si řekla, že je upeče. Dala rozehřát troubu a otevřela sklep a už je vedla za ruce a těšila se, jak si je upeče. Najednou vypadla elektřina a všechno zhaslo a toho oni využili a vyskočili oknem. Přelezli bránu, zavolali si taxík a ten je odvezl k tatínkovi. Tatínek je přivítal a zlou macechu vyhnal. A to je konec!

František Klampfl

O Popelce

Chudá vdova měla dvě dcery, jednu vlastní a jednu nevlastní. Na vlastní dceru byla hodná a na nevlastní dceru zlá. Nevlastní dceři ukládala těžké práce, od kterých byla celá umouněná, a proto jí začali říkat Popelko.

Popelka si při práci zpívala a macechu to dráždilo, a proto na ni byla čím dál horší.

Princ Michal hledal nevěstu, a k tomu uspořádal ples. Na ples se dostavily všechny dívky v království a dostavila se také macecha s dcerou, aby se ucházela o prince. Popelku nechaly doma a poručily jí, co má udělat, než přijedou.

Když to Popelka měla všechno hotové, šla se projít a cestou plakala. V tu chvíli se před ní objevila víla a zeptala se, proč pláče. Popelka jí odpověděla, že nemůže jít na ples. Víla jí řekla, že jí pomůže. Vykouzila jí krásné šaty a střevíce. Z dvou malých žabek vykouzila koně.

Popelka přijela k zámku a po dlouhém schodišti vešla dovnitř. Když uviděla tu krásu kolem sebe, nevěřila vlastním očím. Měla ze všech šatů ty nejkrásnější. Princ ji uviděl a šel k ní. Požádal ji o tanec. Podíval se jí do očí a zjistil, že je ta pravá. Požádal ji o ruku a Popelka souhlasila. Macecha s dcerou, když to viděly, tak se zbláznily.

Petra Moravčíková

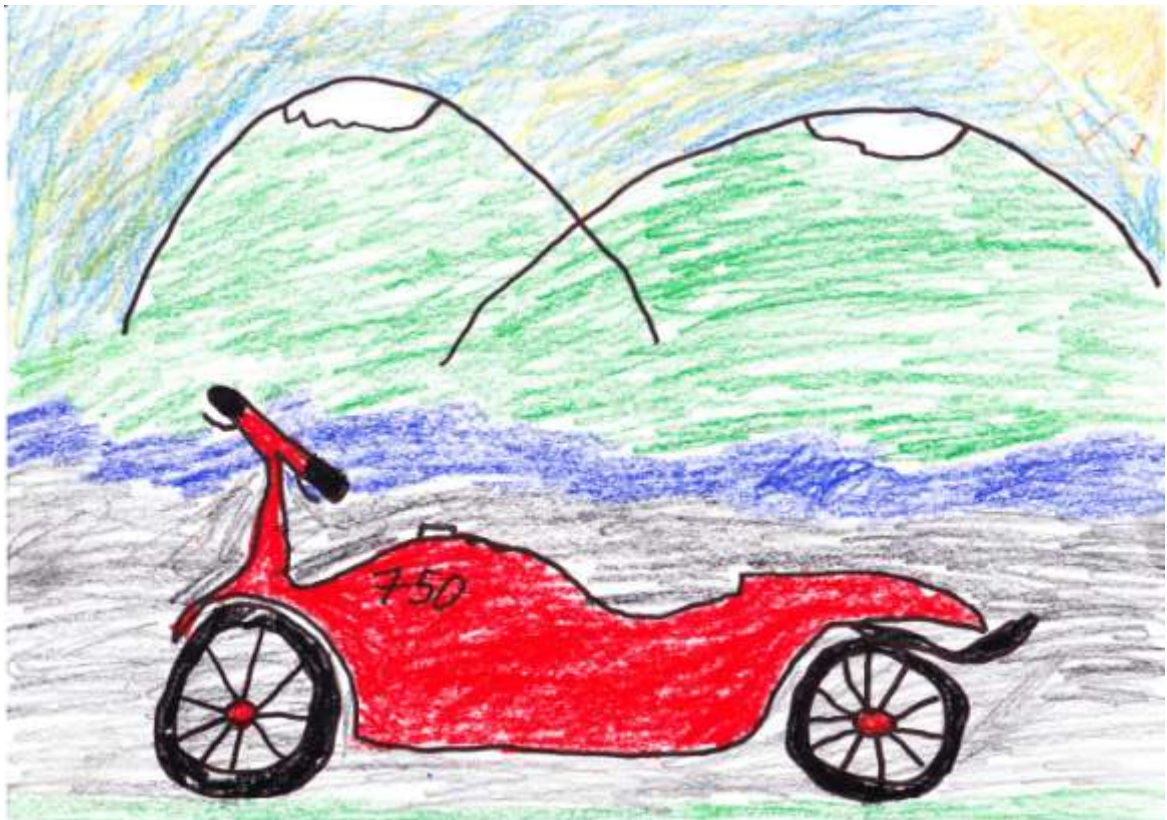
Tři granáty pro Světluni

Žila byla jedna Světluna, která měla zlou macechu. A ta jí nedovolila jezdit na své Yamaze, která měla pod kapotou 200 koní. Dala jí přezdívku Jiruška. Čekali, až přijede prezident a jeho žena se synem. Přijeli v krásném Hamru. Ale jeho syn nepřišel. Jel se svojí Yamahou na závodní okruh.

Jejich sluha jel pro šaty do města, a když jel zpátky, spadly mu do auta tři granáty. Rozhodl se, že je dá Světlušce. Dával jí je potajmu, aby to panímáma neviděla. Ale ona na to přišla. Nechala jí je, protože to není nic drahého. Když ho Světluna odjistila a zahodila, objevil se oblek na závody. Vydala se na závodní okruh, kde byl prezidentův syn a jel závod. Myslel si, že vyhrál, ale Světluna tam vjela a vyhrála ona. Dostala pohár a jela domů.

Za týden se konal ples v nedaleké hospodě. Macecha a její dcera šly, ale Světlunu nevzaly. Ten večer hodila další granát a byly tam plesové šaty. Oblékla si je a jela na ples. Když tam přijela, dala si šátek přes obličej a šla dovnitř. Prezidentův syn zrovna odcházel, ale když na sebe narazili, pozval ji na parket, jestli si nechce zatancovat. Po chvíli však utekla a on jel za ní až k ní domů. Tam ji hledal, ale macecha ji odvezla. Vybouraly se a spadly do bažiny, a když tam přijel syn prezidenta, tak ji nepoznal a odjel zpátky. Světluna hodila další granát a objevily se svatební šaty. Světluna jela za prezidentovým synem a ukázala mu své svatební šaty. Vzali se a žili šťastně až do smrti.

Jaroslav Bednář

Ztracené děti

Žila jednou jedna rodinka v jedné vesničce. Tam v baráčku žili maminka, tatínek a jeho děti Honzík a Anička.

Jednou šel tatínek s dětmi nakupovat. Děti bavilo nakupovat, tatínek jim totiž vždycky koupil nějakou dobrotu. Šli nakoupit spoustu věcí, takže si napsali nákupní lístek. Připravili si batůžek, kam si dali peněženku, mobil a pití.

Mohli vyrazit na autobusovou zastávku. Tam čekali asi pět minut a přijel autobus. Nastoupili do něj. V autobusu bylo vše červené a to byla Aničky nejoblíbenější barva, proto se jí moc líbil. Řidič tam měl televizi, pustil ji a všichni se dobře bavili. I když jeli půl hodiny, všem to připadalo jako pět minut.

Když dorazili do města, šli rovnou do obchodu přes různé uličky, kde byly davy lidí. Taťka šel a šel a ani si nevšiml, že se mu děti ztratily. V té uličce byla banka, a tak si děti pomyslely, že jim tam pomůžou. Jenže zrovna v bance loupili lupiči.

Lupiči odnesli děti k sobě domů. Bydleli za městem. To už byl tatínek u obchodu a všiml si, že s ním nejsou děti.

Měl o ně veliký strach, a tak ihned volal policii. Lupiči už dětem domlouvali, že hned zítra půjdou loupit. Děti se vyspaly a druhý den šly loupit. Dojely k muzeu, tam byla spousta drahocenných věcí. Jenže děti řekly: „My to neumíme, ukažte nám to.“ Lupiči vlezli do muzea, děti je tam zamkly a zavolaly policii. Lupiči šli do vězení.

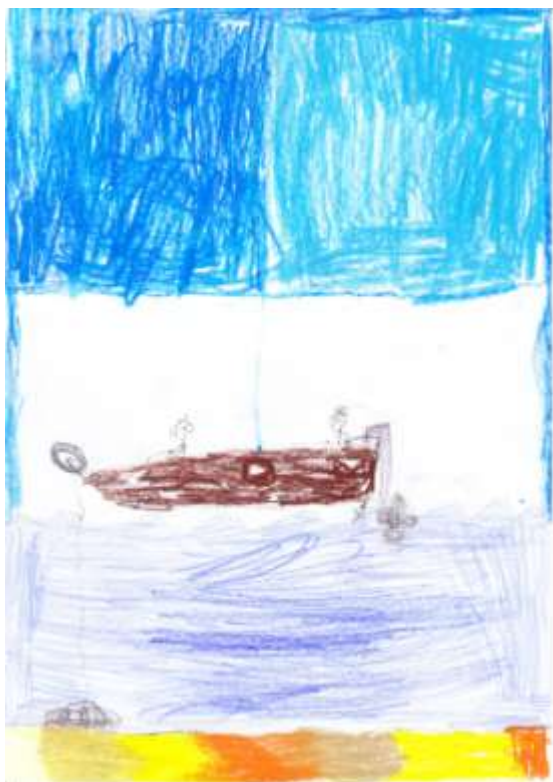
Policie zavolala tatínkovi. Tatínek si pro děti přijel a všichni se šťastně vrátili domů.

KONEC!

Terka Štěpánková

O modré rybce

Byli jednou jedni rybáři a byli chudí. Měli jen menší loď a ještě k tomu děravou. Ale jednou chytili modrou rybkou. Ta řekla, že každému splní tři přání.

Každý si přál to samé, knihu kouzel a aby se mu nikdy neztratila. Ale nikomu nejde kouzlit a pak jim to došlo:

„Vždyť jsme si zapomněli přát umět kouzlit.“ Tak šli za rybkou a přáli si umět kouzlit. Vykouzlili si novou rybářskou loď, síť a pruty.

Ulovili spoustu ryb a v životě se jim hned začalo dařit. A tak vše dobře skončilo.

Filip Hammerlindl

O skleněné chaloupce

Žili byli Honzík a Mařenka, děti táty exekutora. Jednoho dne jeli na čtyřkolce do lesa na houby. Každý z nich měl svůj proutěný košíček. Rozběhli se po lese a hledali houby.

Najednou viděli zář, která jim bila do očí jako odraz od nožíku Sawa. Ta záře je přivedla až ke skleněné chaloupce, kde žila stará vraždící ochechule. Honzík s Mařenkou zaklepali opatrně na dveře chaloupky. Nikdo se neozýval, tak vešli dovnitř. Všechno tu bylo ze skla. Honzík se opatrně natáhl pro skleněnou vázu, ta mu proklouzla mezi prsty a vzbudila stařenu.

Stařenka čapla Honzíka za flígr a donutila chlapce vyrábět skleněné nádoby. Honzík neuposlechl, stařenka se naštvála a chtěla z Honzíka udělat skleněnou figurku. Mezitím Mařenka poslala tatínkovi e-mail s žádostí o pomoc. Tatínek děti zachránil.

Dominik Fošum

O perníkové vile

Žily byly dvě děti, Jenda a Maruška. Jednoho dne je tatínek odvedl do obchoďáku. Tam je nechal a utekl.

Jenda a Maruška chodili po obchoďáku od obchodu k obchodu a hledali tatínka. A potkali jednu starou babku a zeptali se jí, jestli neví, kde mají tatínka. Děti viděly, že má babka velký klobouk s červenou kytkou a dlouhý luxusní kabát z norka. Babka se jich zeptala, co se stalo a proč jsou smutné. Děti jí řekly, co se přihodilo, že se ztratily tatínkovi a jestli ho někde neviděla. Vtom se babce v hlavě vyklubal ďábelský nápad a řekla, že ví.

Vzala děti a hodila je do černého kabrioletu a odjela s nimi do své vily. Když přijeli, děti uviděly vilu, která byla pokryta celá perníky. Babka řekla, aby děti počkaly venku, že se hned vrátí. Jenže děti dostaly hlad a Jenda navrhl, že se můžou najíst těch perníků z vily. A tak se do nich pustily. Vtom babka vyšla z domu a uviděla, že Jenda a Maruška papají perníky, a zeptala se, jestli měli hlad. Děti řekly, že ano. Babka je odvedla do pokoje, zavřela je tam a pořád jim do pokoje nosila kaviár, kuře, krupicovou kaši a různé jídla. Maruška z toho nic nejedla, ale Jenda ano.

Když babka Jendu vykrmila tak se rozhodla, že ho upeče, ale Maruška byla starší, a tak podle zákona měla jít první. Babka je chtěla hodit na lopatě do pece, ale Maruška řekla, že neví, jak se na lopatu leze. Tak jí babka dala lopatu do ruky, sedla na ní a v tom jí Maruška hodila do pece, vzala Jendu a šli domů.

Adéla Bauerová

